

Het hoogste huis van Parijs. Rue de Valois.

belsteen, vormt het dessert van het menu.

Steeds vooruit, en de Seine overgestoken. Ge ziet die rivier daar in vrij

reeds toegeef negen verdiepingen met u op te klimmen, dan weet ik niet op welke torenspitsen gij mij zoo straks zult voeren."

Wij staken de Halles over; mijn vriend heeft die vroeger bezocht, maar op een uur dat er eigenlijk niets te zien valt. De afslag van visch, groenten is in vollen gang, want het is pas half negen en eenige oplettendheid is noodig, om onbezoedeld uit die volte te komen. Links breng ik hem naar eene kleine afdeeling, die hij niet kent. Daar worden de kiekjes uit restaurants en uit andere keukens verkocht, met een zekeren zorg op gewone borden gerangschikt. Men noemt die overschotten „Rogatons" of in de volkstaal „Arlequins".

Juist zien wij een oud vrouwtje voor eenige stuivers haar middagmaal aanschaffen. Zij heeft al de uitstallingen afgeloopen, en na lang aarzelen een gelukkige keus gedaan. Een kop van een gebakken tong, waaraan nog een klein stuk visch kleeft; een stuk vleesch, eenige worteltjes en een brok korst van eene of andere taart. Een tweede liefhebber kiest het geraamte van een kip, in evenwicht hangende boven een dozijn koude aardappelen en den staart van een makreel. Een stuk kaas, groot als een dob-